

Sygnatura akt II C 542/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy w powództwa J. O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 25.710 (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset dziesięć) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

a) 11.710 (jedenaście tysięcy siedemset dziesięć) złotych od dnia 13 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

b) 14.000 (czternaście tysięcy) złotych od dnia 13 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.807,08 zł (dwa tysiące osiemset siedem złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. obciąża, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków oraz opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:

a) powódkę kwotą 103,98 (sto trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy), którą ściągnąć z roszczenia zasądzzonego w punkcie 1. wyroku;

b) pozwanego kwotą 760 (siedemset sześćdziesiąt) złotych.

Sygnatura akt II C 542/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 lipca 2014 roku, powódka J. O., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W.: kwoty 10.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę i kwoty 5130 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich, w związku ze zdarzeniem z dnia 26 sierpnia 2013 roku, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wydania decyzji, tj. 13 marca 2014 roku do dnia zapłaty, a także ustalenie odpowiedzialności pozwanego za ewentualną dalszą szkodę mogącą ujawnić się w przyszłości u powódki w związku z urazem doznany w wyniku zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Wniosła również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 26 sierpnia 2013 roku doszło do zdarzenia drogowego mającego miejsce u zbiegu ulic (...) w Ł., w którym powódka będąca pasażerką tramwaju linii Z. doznała urazów ciała. W ocenie strony powodowej odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie ponosi

na zasadzie ryzyka (...) Spółka z o.o., która w dniu zdarzenia posiadała polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Wskazano, iż przy obliczaniu kosztów opieki zostały uwzględniony okres noszenia gorsetu przez powódkę, tj. 90 dni przez 6 godzin dziennie, podczas którego powódka nie mogła wykonywać większości czynności życia codziennego, była całkowicie unieruchomiona. Podniesiono, iż pozwany uznał częściowo roszczenie powódki i wypłacił jej tytułem zadośćuczynienia kwotę 6.000 złotych.

(pozew k. 2-9, pełnomocnictwo k. 10)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego wedle norm przepisanych powiększonych o należny podatek VAT wg stawki 23%, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kosztów korespondencji poniesionych w sprawie przez stronę pozwaną, a także opłat kancelaryjnych za protokoły rozpraw poniesionych w sprawie przez stronę pozwaną. Pozwany potwierdził, że prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze szkodą jakiej powódka doznała w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 26 sierpnia 2013 roku oraz fakt wypłaty na rzecz powódki kwoty 6.000 zł zadośćuczynienia. Strona pozwana kwestionowała natomiast zakres i wysokość szkody doznanej przez powódkę, w jej ocenie wypłacone zadośćuczynienie w pełni kompensuje bowiem poniesioną szkodę. Podniesiono również, iż żądanie powódki o zasądzenie na jej rzecz kwoty 5130 zł tytułem zwrotu kosztów opieki nie zostało udowodnione. Strona pozwana kwestionowała również datę, od której powódka żąda zasądzenia odsetek, w jej ocenie w razie uwzględnienia żądania powódki zasadnym będzie zasądzenie odsetek dopiero od daty wyrokowania.

(odpowieź na pozew k. 49-51)

W piśmie z dnia 28 lipca 2015 roku pełnomocnik powódki oświadczył, że rozszerza powództwo w zakresie punktu 1 pozwu tytułem zadośćuczynienia o kwotę 14.000 złotych i wnosi o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia łącznej kwoty 24.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.000 zł od dnia wydania decyzji przez pozwanego, tj. od dnia 13 marca 2014 roku do dnia zapłaty, oraz od kwoty 14.000 zł od dnia doręczenia pisma procesowego rozszerzającego powództwo stronie przeciwnej do dnia zapłaty.

(pismo k. 107)

Pozwany nie uznał powództwa także w rozszerzonej części; pismo o rozszerzeniu powództwa zostało doręczone w dniu 12 sierpnia 2015 roku.

(pismo k. 110)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron do dnia zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 124- 126)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2013 roku, około godziny 11:00, na ulicy (...) przy ul. (...) w Ł. miał miejsce wypadek drogowy. Kierujący samochodem marki F. (...) o nieustalonym numerze rejestracyjnym nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu tramwajowi linii Z, w wyniku czego motorniczy tramwaju zmuszony był do gwałtownego hamowania w celu uniknięcia zderzenia. W tym samym czasie kierujący tramwajem linii 41, jadący bezpośrednio za tramwajem linii Z, nie zachował szczególnej ostrożności, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu w razie hamowania lub zatrzymania i uderzył w tył tramwaju linii Z. W wyniku zdarzenia uszkodzona została J. O., będąca pasażerką tramwaju MPK Ł. linii (...). Na skutek zderzenia tramwajów powódka została wypchnięta do przodu tramwaju uderzając w poręcz znajdującą przy drzwiach wejściowych i przewróciła się. (...) Spółka z o.o. w Ł. zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, w pozwanym Towarzystwie.

(zeznania powódki k. 125-126, zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 16, k. 64)

Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona karetką do Szpitala (...) im. WAM w Ł., gdzie po wykonaniu badań stwierdzono u niej złamanie kręgu L1 kręgosłupa. Następnie przewieziono powódkę, celem dalszego leczenia, do szpitala im. J. w Ł., gdzie przebywała na oddziale chirurgii ortopedyczno – urazowej, gdzie dopasowano gorset J.. W dniu 27 sierpnia 2013 roku powódkę wypisano do domu z zaleceniem noszenia gorsetu J. przez 3 miesiące, oraz podjęcia po tym okresie dalszego leczenia w poradni specjalistycznej. Po upływie 3 miesięcy powódka podjęła dalsze leczenie w poradni ortopedycznej, gdzie została skierowana na zabiegi rehabilitacyjne. J. O. przebyła 7 – 8 serii po 10 zabiegów rehabilitacyjnych.

(dokumentacja medyczna k. 17-24, k. 115-117, zeznania powódki k. 125-126)

Po wypadku powódka, w okresie gdy nosiła gorset J., była zmuszona korzystać z opieki innych osób przy zwykłych czynnościach, a także przy zakupach i robieniu porządków. Pomocy udzielali powódce synowie i inni członkowie rodziny. Natomiast noszenie gorsetu powodowało, że powódka miała trudności ze snem, nie mogła leżeć w jednej pozycji, w związku z czym była zmuszona do przyjmowania leków nasennych.

(zeznania powódki k. 125-126)

Obecnie powódka nie przebywa pod opieką żadnego lekarza w związku z wypadkiem z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Uczęszcza jedynie na zabiegi rehabilitacyjne. Cały czas odczuwa bóle w miejscu złamania, w tym przy zmianach pogody, w szczególności ból odcinka szyjnego oraz piersiowego kręgosłupa. W związku z tym zażywa leki przeciwbólowe. Ponadto nie może się schylać. Odczuwa także lęki przez zbyt długą jazdą tramwajem, a także jazdą tramwajem starego typu. Stara się załatwiać sprawy blisko domu i nie korzystać z komunikacji miejskiej.

(zeznania powódki k. 125-126)

W piśmie z dnia 22 stycznia 2014 roku, doręczonym w dniu 10 lutego 2014 roku, powódka działając przez swojego pełnomocnika zgłosiła u pozwanego szkodę i wniosła o wypłatę kwoty 35000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 5130 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 31 dnia od dnia zgłoszenia do dnia zapłaty, w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania.

(zgłoszenie szkody – wezwanie do zapłaty k. 26-27, potwierdzenie doręczenia – w załączonych aktach szkodowych)

Decyzją z dnia 12 marca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. przyznała powódce kwotę 6.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

(decyzja o wypłacie odszkodowania k. 25)

W związku ze zdarzeniem z dnia 26 sierpnia 2013 roku u powódki rozwinęło się zaburzenie adaptacyjne o obrazie lękowym. Dolegliwości nie były jednak na tyle nasilone aby J. O. zgłosiła się do psychiatry. Z tego względu, nie można określić, z punktu widzenia psychiatrycznego, stopnia uszczerbku na zdrowiu u powódki. W związku z wypadkiem u powódki wystąpiły lęki przed jazdą tramwajem, najbardziej nasilone w okresie bezpośrednio po wypadku. W chwili obecnej powódka nauczyła się radzić sobie z tym problemem.

(opinia biegłego z zakresu psychiatrii k. 71-74)

J. O. doznała w wyniku wypadku z dnia 26 sierpnia 2013 roku złamania kompresyjnego trzonu kręgu L1 z upośledzeniem funkcji kręgosłupa. Wypadek z dnia 26 sierpnia 2013 roku spowodował u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15%. Rozmiar cierpień fizycznych był, przez okres 2-3 miesięcy, średniego stopnia, następnie ulegał zmniejszeniu. Skutki wypadku powodowały konieczność pomocy osób trzecich w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres 3 miesięcy. Powódka wymaga leczenia rehabilitacyjnego ze względu na utrzymujące się dolegliwości bólowe oraz upośledzenie funkcji kręgosłupa, które pozostają w związku przyczynowym z doznany urazem.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej k. 91-94)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich opinii powołanych w sprawie biegłych, dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej i kart historii leczenia, których ważność nie była kwestionowana przez strony w toku procesu, a także na podstawie zeznań powódki J. O.. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleniu stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie spór koncentrował się wokół oceny, jaka była wysokość uszczerbku na zdrowiu powódki w związku z obrażeniami doznanymi podczas wypadku z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłych, którzy w sposób jednoznaczny określili wysokość uszczerbku, jakiego doznała powódka na skutek przedmiotowego wypadku. Sąd uznał sporządzone opinie za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. W odniesieniu do opinii biegłych należy podkreślić, że żadna ze stron nie kwestionowała sporządzonych opinii, nie zgłoszono także wniosków o powołanie dowodu z opinii innych biegłych. W ocenie Sądu również nie było potrzeby dalszego uzupełnienia sporządzonych opinii. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do oceny zasadności roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie przez powódkę. Wyrokując Sąd oparł się na zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności sporządzonych opiniach, uznając je za rzetelne, sporządzone zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawierające pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegli wydali opinie po zapoznaniu się z aktami sprawy i po przeprowadzeniu badania powódki. Wnioski przedstawione w sporządzonych opiniach, zostały oparte na powyżej wskazanym materiale dowodowym, jak również poparte doświadczeniem własnym biegłych. Biorąc pod uwagę ich podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich wniosków Sąd uznał sporządzone opinie za w pełni miarodajne i wyczerpujące.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Zdarzeniem wyrządzającym szkodę, której naprawienia dochodziła powódka był wypadek, do którego doszło w dniu 26 sierpnia 2013 roku w Ł., gdzie nastąpiło zderzenie dwóch pojazdów mechanicznych znajdujących się w ruchu, przy czym w jednym z nich znajdowała się powódka, a zatem zgodnie z treścią art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie ryzyka. W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że sprawca wypadku, w zakresie odpowiedzialności cywilnej, w chwili zdarzenia, ubezpieczony był w (...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W., zatem podmiotem odpowiedzialnym za następstwa wypadku powódki jest pozwany zakład ubezpieczeń. Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. (...) S.A. V. (...) w W. nie kwestionowało, ani podstawy swej odpowiedzialności, ani istnienia po jego stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powódce szkody na osobie, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia. Kwestię sporną stanowiła natomiast wysokość zadośćuczynienia i odszkodowania ponad wypłaconą kwotę.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi art. 445 § 1 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie ogólnikowo, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia. W judykaturze i piśmiennictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną, jednocześnie nie może być nadmierne. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, LEX 80272). Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu. Kryterium pozwalającym na pewną obiektywizację i konkretyzację rozmiaru szkody doznanej przez powódkę stanowi w niniejszej sprawie stopień uszczerbku na zdrowiu, który wynosi 15%. Ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wymiar powinien jednak uwzględnić wszystkie zachodzące w przedmiotowej sprawie okoliczności, zwłaszcza takie jak nasilenie cierpień, trwałe następstwa wypadku, czy wiek powódki. Ustalając rozmiar szkody Sąd wziął pod uwagę nie tylko wielkość procentowego uszczerbku na zdrowiu, ale również rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych związanych z doznanymi obrażeniami i następstwa wypadku, a także trwałość tych skutków i ograniczenia w życiu codziennym. Jednocześnie, należy mieć na uwadze, iż zadośćuczynienie powinno być umiarkowane i utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, należy uznać, że świadczenie wypłacone powódce przez pozwanego dobrowolnie nie zaspokoilo w pełni jej roszczenia o zadośćuczynienie. Biorąc pod uwagę rozmiar cierpień psychicznych związanych z następstwami wypadku, rodzaj i czas trwania jego skutków oraz ograniczenia w życiu codziennym powódki, Sąd uznał za adekwatne zadośćuczynienie w wysokości 30 000 złotych. Zważyć bowiem należy, iż z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych powódki związanych z doznanymi w wypadku obrażeniami, a także trwałość tych skutków i ograniczenia w życiu codziennym, a w szczególności odczuwany przez nią ból był znaczny. W wyniku wypadku powódka doznała bowiem istotnie nasilonych cierpień fizycznych, na które składał się ból i związana z tym niesprawność ruchowa, szczególnie w pierwszych 3 miesiącach po zdarzeniu, kiedy to powódka ze względu na złamanie jednego z kręgów kręgosłupa była zmuszona do uciążliwego noszenia gorsetu J.. Następstwem doznanych obrażeń ciała, u powódki była konieczność dalszego długotrwałego leczenia. Skutkiem wypadku było także powstanie u powódki cierpień psychicznych. J. O., po wypadku odczuwała lęki przed jazdą tramwajem, które były najbardziej nasilone w okresie bezpośrednio po wypadku. Nie ulega także wątpliwości, że w skutek wypadku jej stan zdrowia pogorszył się na tyle, iż musiała korzystać z okresowego leczenia rehabilitacyjnego. Powódka do dnia dzisiejszego

przeszła 7-8 serii zabiegów rehabilitacyjnych w celu pozbycia się dolegliwości bólowych kręgosłupa. Należy również zauważyć, że powódka nadal odczuwa skutki zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2013 roku. Nadal uczęszcza na zabiegi rehabilitacyjne. Odczuwa także bóle w miejscu złamania, w tym przy zmianach pogody, w szczególności ból odcinka szyjnego oraz piersiowego kręgosłupa. Odczuwa również lęki przez zbyt długą jazdą tramwajem. To zaś oznacza, że po wypadku u powódki występują u niego dolegliwości i ograniczenia, których nie miała przed zdarzeniem. Mając powyższe na uwadze i uwzględniając wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienie w kwocie 6.000 złotych, na rzecz powódki należało zasądzić kwotę 24.000 złotych tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Odnosząc się do żądanego w pozwie odszkodowania należy podnieść, że naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Zgodnie z treścią art. 444 § 1 zd.1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z przepisu art. 444 § 1 k.c. wynika, że obowiązek zwrotu dotyczy wydatków rzeczywiście poniesionych i nie wystarczy wykazanie, że były one obiektywnie potrzebne. Nadto należy się tylko zwrot wydatków celowych. Wchodzi tu w grę będą przede wszystkim koszty związane z leczeniem a także koszty związane z korzystaniem z pomocy innej osoby. Powódka domagała się kwoty 5130 zł tytułem kosztów opieki osoby trzeciej. W ocenie Sądu zakres cierpień fizycznych i psychicznych, z powodu uszkodzeń narządu ruchu, powodował uzależnienie powódki od pomocy innych osób. Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, powódka wymagała pomocy osób trzecich, zaś Sąd przyjął, kierując się wskazaniem z opinii biegłego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej (k. 91-94), iż przez pierwsze 3 miesiące po wypadku wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze około 2 godzin dziennie. Stawka odpłatności za świadczenia opiekuńcze wskazana przez powódkę w wysokości 9,50 złotych za roboczogodzinę nie była kwestionowana przez pozwanego w toku procesu. Uwzględniając powyższe koszt pomocy osób trzecich, która potrzebna była J. O. opiewał na kwotę 1710 złotych (90 dni x 9,50 x 2 = 1710). Wobec powyższego Sąd zasądził tytułem kosztów opieki osób trzecich jedynie powyższą kwotę, natomiast powództwo jako dalej idące podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powódce zadośćuczynienia i odszkodowania zapadło na podstawie art. 481 § 1 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu umowy ubezpieczenia precyzuje art. 817 § 1 kc. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 kc, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 kc). Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 kc). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 kc i art. 355 § 2 kc). Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 10 lutego 2014 roku. Biorąc to pod uwagę należało uznać, że w zakresie zasądzonej kwoty 10.000 złotych zadośćuczynienia i kwoty 1710 złotych odszkodowania, odsetki należne są powódce, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 13 marca 2014 roku do dnia zapłaty. Natomiast, odsetki ustawowe od rozszerzonej części powództwa, to jest od kwoty 14.000 zł zadośćuczynienia, zasądzono dopiero od dnia 13 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, to jest od dnia następnego po doręczeniu stronie pozwanej pisma powódki, w którym rozszerzyła żądanie. W pozostałej części powództwo w zakresie odsetek podlegało oddaleniu, jako niezasadne, o czym również orzeczono w punkcie 2 wyroku. Należy także wskazać, że z uwagi na zmianę, począwszy od 1 stycznia 2016 roku, przepisów dotyczących odsetek ustawowych poprzez m.in. wyodrębnienie z odsetek ustawowych także odsetek ustawowych za opóźnienie, w wyroku zaznaczono, że zasądzone odsetki wynikają z opóźnienia, co ma znaczenie dla należności odsetkowych

począwszy od 1 stycznia 2016 roku, które powinny być naliczane wg stopy odsetek ustawowych za opóźnienie (a nie „zwykłych” odsetek ustawowych, o niższej stopie).

Zgodnie z art. 189 kpc, powód może żądać ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Tymczasem w niniejszej sprawie, z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby stan zdrowia powódki był taki, że może w przyszłości spowodować następstwa mogące wywołać nową szkodę. Powódka nie wykazała więc, iż posiada interes prawny w żądaniu ustalenia, co czyni je bezzasadnym.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powódka żądał łącznie kwoty 29.130 złotych. Zasądzona suma stanowi ok. 88% dochodzonego roszczenia. Łącznie koszty poniesione przez powódkę to 3574 złotych (w tym 757 złotych tytułem opłaty od pozwu, 2400 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, oraz 400 zł zaliczki na wynagrodzenie biegłych). Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 2817 zł (w tym 2400 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 400 zł zaliczki na wynagrodzenie biegłych). Zasądzona tytułem kosztów kwota 2807,08 złotych uwzględnia procent w jakim powódka wygrała sprawę, koszty poniesione w toku procesu przez obie strony i stanowi różnicę między kosztami należnymi, a poniesionymi.

Koszty orzeczone w pkt 4 wyroku to koszty sądowe tymczasowo wyłożone w toku procesu przez Skarb Państwa. Składają się na nie koszt wynagrodzenia biegłych, nie pokryte z zaliczek uiszczonych przez strony, w kwocie 163,98 złotych, a także opłata sądowa od rozszerzonej części powództwa w kwocie 700 złotych. W oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 roku (Dz. U Nr 167, poz. 1398) Sąd obciążył nimi strony stosownie do wskazanego wyżej wyniku postępowania. Biorąc zatem pod uwagę ustalony stosunek, w jakim strony powinny ponieść koszty postępowania, zasadę rozliczenia kosztów oraz treść art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd obciążył powódkę kwotą 103,98 złotych, oraz pozwanego kwotą 760 złotych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.